

De heiligheid is Uw huis tot sieraad

door: D. Courtial

Psalm 93:5

In Genesis vinden wij geroepen mensen, gelovigen en rechtvaardigen, maar geen volk. In het hele boek Genesis wordt ook niet over heiligheid gesproken, behalve in teksten als Genesis 35:2,4. Pas in Exodus vinden wij een volk, hoewel naar het vlees, dat verlost en verzameld is door God, door een middelaar. Wanneer de Heer aan Mozes verschijnt, nog vóór dat Hij hem over het werk vertelde, dat Hij hem wilde toevertrouwen, leert Hij hem, dat de tegenwoordigheid van God “een heilige plaats” is (Ex. 3:5). Dus vóórdat de liefde van God en Zijn tussenkomst in genade voor Zijn volk werden geopenbaard, werd de heiligheid van God vastgesteld. En tijdens het Pascha eist God, allen op die verlost zijn van Zijn rechtvaardig oordeel door het bloed van het Lam. “*Heilig Mij alle eerstgeborenen... ..zij zijn mijn eigendom*” (Ex.13:2). In Exodus 15 waar het verlossingswerk gevierd wordt door de middelaar en door het volk, vinden we in vers 2 het thema van de lof: “*De HEERE is mijn Kracht en Lied, en Hij is mij tot een Heil geweest; deze is mijn God; daarom zal ik Hem een liefelijke woning maken*” (Ex. 15:2 SV). En deze God stemt erin toe bij Zijn volk te wonen. Hij heeft in hun hart een wens gegeven, die overeenkomt met de Zijne (vergelijk Ex. 29:45,46 met Ex. 15:2). Deze God is heerlijk in heiligheid.

In Exodus 19:4 zegt de Heer tot Zijn volk: “*gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb*”. Waarheen heeft Hij hen naartoe gebracht? “*Gij leidde in uw goedertierenheid het volk dat Gij verlost hebt; Gij leidde het door uw kracht naar uw heilige woonstede*” (Ex. 15:13).

Om de betrekking van het volk met een heilig God te handhaven waren er voortdurende offeranden nodig. Want de heiligheid van God eiste van Zijn volk, dat het zou zijn wat Hijzelf was. “*Heilig zult gij zijn, want Ik, de HERE, uw God, ben heilig*” (Lev. 19:2; Lev. 20:26; 1 Petr. 1:16). Niet alleen zij die tot God naderden moesten onder de kracht van het bloed zijn en de handen en voeten wassen in het koperen wasvat, maar overal waar de mens kwam om tot God te naderen moest het bloed vergoten worden. Dat was het enige middel waardoor alle ongerechtigheden van de kinderen van Israël gereinigd konden worden.

Het heilige, waar de priesters toegang toe hadden, de tent der samenkomst, het wierookaltaar, en het

brandofferaltaar moesten met bloed besprengd worden op de grote verzoendag. “*Want op deze dag zal over u verzoening gedaan worden, om u te reinigen; van al uw zonden zult gij gereinigd worden voor het aangezicht des HEREN*” (Lev. 16:30). Maar we gaan dit uitgebreide onderwerp niet voortzetten, hoe interessant en leerzaam het ook is. Wij willen liever proberen aan te tonen, hoe groot de heiligheid is van Hem, met wie wij te doen hebben.

De liefde van God is aan ons geopenbaard in Jezus, door het werk van het kruis. Wij willen ons er graag mee bezighouden en dat kunnen we nooit teveel doen. Maar als het kruis ons deze liefde openbaart in zijn volheid, toont ze ons ook een heiligheid, dat geen enkel beeld uit het Oude Testament kan laten zien. Laten we ons de woorden van de Heer Jezus herinneren die Hij op het negende uur uitsprak: “*Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, bij de woorden van mijn jammerklacht? Mijn God, ik roep des daags, en Gij antwoordt niet, en des nachts, en ik kom niet tot stilte. Nochtans zijt Gij de Heilige*” (Ps. 22:1-3).

Omdat God heilig is, omdat: “*Gij, die te rein van ogen zijt om het kwaad te zien*” (Hab. 1:13), keerde Hij zijn aangezicht van Hem af, die op het kruis tot zonde werd gemaakt voor ons (2 Kor. 5:21). God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard, hoewel Hij van alle eeuwigheid, ten allen tijde, Zijn welgevallen in Hem heeft gehad en Hij van Hem heeft gezegd: “*Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen gevonden heb*” (Spr. 8:30; Matt. 17:5). Als we nadenken over zo'n onderwerp, begrijpen we iets van de kracht van de uitdrukking in Hebrreeën 12:14. “*Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging zonder welke niemand de Heer zal zien*”.

Vandaag wordt, zoals we allen weten, de tempel van Zijn heiligheid gevormd door levende stenen, gebouwd op de hoeksteen, die Jezus Christus zelf is. Deze woning omvat alle gelovigen (Ef. 2:20-21; 1 Petr. 2:5). Zij vindt ook haar uitdrukking in de plaatselijke gemeente (Ef. 2:22), onder hen die buiten elke menselijke organisatie, belijden samen te komen op het terrein van de eenheid van het lichaam van Christus. Dat is een waarheid, die verkondigd wordt aan de Tafel van de Heer. “*Want wij, de velen, zijn een brood, een lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood*” (1 Kor. 10:17).

Een vraag komt naar voren: Hoe kunnen wij naderen tot Iemand van wie de heiligheid voortdurend verkondigd wordt in het Woord? Hoe kunne wij bij Zijn altaar komen, dat wil zeggen, aan Zijn tafel, de tafel van de Heilige en Waarachtige? De Israëliet had de offers, het bloed van stieren en bokken, die hij offerde voor de verzoening van de zonden. Wij hebben het bloed van Jezus Christus, de Zoon van God, dat ons reinigt van alle zonde. *“Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid”* (1 Joh. 1:9). Inderdaad wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige en Hij is het zoenoffer voor onze zonden (1 Joh. 2:1-2). In deze teksten gaat het om onze gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus en ook om onze gemeenschap met elkaar (1 Joh. 1:3). Een gemeenschap die zijn hoogste uitdrukking vindt aan de Tafel van de Heer.

Aan de Tafel van de Heer denken we er aan, dat toen de Heer het avondmaal instelde, Hij dankte. Hij dankt de Vader en sprak tot de Zijnen: *“Doet dit tot Mij gedachtenis”*. Als we het brood breken, drukken wij onze gemeenschap met elkaar uit. Want dit éne brood vertelt ons, dat wij één brood zijn. Het éne lichaam waarvan Christus het Hoofd is, dat verheerlijkt is in de hemel.

En zoals we voor het handhaven van de persoonlijke gemeenschap *“onze zonden moeten belijden”*, moeten wij ook om de gemeenschap te verwerklijken aan de tafel van de Heer gehoorzaam zijn aan het onderwijs van 1 Korinthe 11:28. *“Maar laat men zichzelf beproeven en zo eten van het brood en drinken van de drinkbeker”*. En Paulus voegt er aan toe: *“Als wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet geoordeeld worden”* (vs. 31).

Het is goed de betekenis van deze drie te onderzoeken: onze zonden belijden, onszelf beproeven en onszelf oordelen. Gaan we daar op een lichtzinnige manier mee om? Zoals bijvoorbeeld als de jas of de hoed die we ophangen in de garderobe bij het binnenkomen als we naar de samenkomst gaan en die we bij het naar buiten gaan, weer aandoen en opzetten. Behandelen we onze bezwaren die we tegen andere broeders kunnen hebben, behandelen we onbetamelijke dingen en dingen die strijdig zijn met de tegenwoordigheid van de Heer, op dezelfde manier? Pakken we deze dingen ook pas weer op als we weg gaan en herhaalt deze geschiedenis zich 7 dagen later en dat misschien 52 keer per jaar en dat gedurende jaren?

Spreuken 28:13 zegt: *“Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming”*. *“Wanneer u dan uw gave offert op het altaar en u daar herinnert dat uw broeder iets tegen u heeft, laat daar uw gave voor het altaar en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder, en kom dan en offer uw gave”* (Mat.5:23,24). Zo worden wij opgedragen ons te verzoenen met onze broeder. *“elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft”*. Paulus voegt er aan toe:

“Weest dan navolgers van God, als geliefde kinderen, en wandelt in liefde, zoals ook Christus ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven als een offerande en een slachtoffer voor God tot een welriekende reuk” (Ef. 4:32 – 5:1-2).

Mattheüs 18:34 en 35 geeft ons een ernstige waarschuwing: *“En zijn heer werd toornig en leverde hem over aan de folteraars, totdat hij alles zou betalen wat hij hem schuldig was. Zo zal ook mijn hemelse Vader u doen, als u niet ieder zijn broeder van harte vergeeft”*.

Mattheüs 7:1-5 stelt een vaak herhaald beginsel voor, maar dat in het algemeen weinig in de praktijk wordt gebracht. *“Oordeelt niet, opdat u niet wordt geoordeeld; want met het oordeel waarmee u oordeelt, zult u worden geoordeeld, en met de maat waarmee u meet, zal u worden gemeten. En wat ziet u de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog merkt u niet? Of hoe zult u tot uw broeder zeggen: Laat mij de splinter uit uw oog wegdoen, en zie, de balk is in uw oog? Huichelaar, doe eerst de balk uit uw oog weg, en dan zult u helder zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen”*.

Laten we niet vergeten dat *“het is nu de tijd, dat het oordeel begint bij het huis Gods”* en dat wat heden op de Gemeente van toepassing is, vroeger tegen Israël is gezegd. *“U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken”* (1 Petr. 4:17; Amos 3:2).

DE treurige toestand van het getuigenis van God op aarde is het bewijs, dat wij acht zullen moeten slaan op deze waarschuwingen en wij hebben dat niet gedaan. Waarom is er zoveel verdeeldheid onder hen, aan wie God de waarheid heeft willen laten zien van de eenheid van het lichaam en aan wie Hij deze waarheid in bewaring heeft gegeven? Lukas geeft ons ongetwijfeld het antwoord. De ontrouwe dienstknecht wordt door de meester behandeld naar de positie die hij heeft ingenomen (Luk. 12:45-48). Of wij de beginselen verwerklijkt worden of niet, waarop wij ons beroepen, wij worden door de Heer behandeld naar deze beginselen. De verantwoordelijkheid is altijd naar de maat van de voorrechten, die gegeven zijn. De verzen 47 en 48 leren ons dit heel duidelijk. Gelovigen, die de waarheid niet kennen van de eenheid van het lichaam, hebben niet op dezelfde wijze te maken met de bestuur van God, als zij aan wie deze kostbare waarheid wel zijn toevertrouwd.

Het is heel duidelijk, dat een gemeente, waar onenigheid heerst en die zo erg verdeeld is, dat ze in twee of meer groepen is verdeeld, niet de kenmerken heeft van een gemeente van God. Een van de wezenlijke kenmerken van een gemeente van God is, dat zij aan de tafel van de Heer de eenheid van het Lichaam tot uitdrukking brengen. Groepen die zo verdeeld zijn en ondanks dat zich verenigen om het ene brood te breken, liegen tegen de waarheid. Jakobus 3:14 leert ons: *“Maar als u bittere jaloersheid en*

twistzucht in uw hart hebt, roemt en liegt dan niet tegen de waarheid". Dan is niet het ophouden met samenkomen het juiste geneesmiddel, integendeel, Joël 2:12-17 zegt ons: *"Maar ook nu nog luidt het woord des HEREN: Bekeert u tot Mij met uw ganse hart, en met vasten en met geweent en met rouwklacht. Scheurt uw hart en niet uw klederen... ...Blaast de bazuin op Sion, heiligt een vasten, roept een plechtige samenkomst bijeen. Vergadert het volk, heiligt de gemeente... ...Laat de priesters, de dienaren des HEREN, tussen de voorhal en het altaar wenen en zeggen: Spaar, HERE, uw volk en geef uw erfdeel niet prijs aan de smaad, zodat de heidenen met hen zouden spotten. Waarom zou men onder de volken zeggen: Waar is hun God?...".* Maar terwijl dit werk in het hart en geweten plaats vindt, kan de broodbreking niet plaats vinden, dat zou een eenheid verkondigen, die in de praktijk niet meer bestaat. Pas daarna, nadat dit werk voleindigd is, zal het avondmaal opnieuw gevierd kunnen worden aan de tafel van de Heer.

Gevoelens, die aanleiding geven tot tweestrijd, twist of gekonkel, kunnen lange tijd bestaan. In het algemeen sluimeren ze onder de oppervlakte, in het hart van hen, die aan de tafel van de Heer aanzitten. Maar er komt een ogenblik, dat alle dingen ontdekt worden door Hem, die niet nodig heeft dat men Hem getuigd, wat de mens is (Joh. 2:25). Dergelijke gevoelens zijn in wezen gevoelens van afgunst, een hatelijk en schandelijk iets in het oog van God. In Deuteronomium leert de Heer aan Zijn volk fijngevoelig en betamelijk te zijn een goede relatie te onderhouden met zijn naaste. In dat opzicht geeft Hij hun een ernstige waarschuwing. *"Draag er ten aanzien van de plaag der melaatsheid zorg voor, dat gij zeer stipt alles onderhoudt, waarin de Levietische priesters u onderrichten; wat ik hun geboden heb zult gij stipt onderhouden. Gedenk wat de HERE, uw God, aan Mirjam gedaan heeft op uw tocht, toen gij uit Egypte getrokken waart"* (Deut. 24:8-9; Num. 12). De Ethiopische vrouw, die Mozes had genomen, was alleen maar de aanleiding, waardoor de afgunst van Mirjam en Aäron zich openbaarde. Dit gevoel was ongetwijfeld al lange tijd in het hart van de zus en broer van Mozes. Zijn zuster en zijn broeder! Wist Hij, die de harten dit peilt, dat niet? Ongetwijfeld heeft Hij genade gebruikt voordat Hij tussenbeide kwam. Maar het ogenblik was gekomen, waarop Hij het oordeel moest uitoefenen en Hij leidt de omstandigheden, die aan het licht brengen, wat Hij in de geheime kamertjes van het hart had gezien. De toestand van het hart wordt openbaar door de woorden (Num.12:2). De Heer neemt dan de verdediging van Zijn dienstknecht op zich. Maar aan de andere kant, zendt Hij een plaag van melaatsheid. En daar leidt het hele volk onder, want ze konden niet verder op hun weg totdat Mirjam zich bij hen gevoegd had (Num. 12:15).

Het onderwerp van de melaatsheid wordt behandeld in Leviticus 13 en 14. In Leviticus 14:33 en vervolg geven ons het onderwijs van de plaag van melaatsheid in een huis. Wij weten, dat de plaatselijke gemeente, op haar plaats, de woonplaats van God is (Mat. 18:20; Ef. 2:22) De eerste uitdrukking die opvalt is: *"en Ik de plaag der melaatsheid doe ontstaan in een huis in het land dat gij bezit"* (Lev. 14:35; vergelijk Deut. 24:8,9 waar God spreekt over wat Hij met Mirjam deed). *"Dan zal hij, van wie dat huis is, het de priester komen meedelen en zeggen: bij mij aan huis vertoont zich iets als de plaag"* (Lev. 14:34,35). God vestigt de aandacht van de priester, op onze plaag, die Hij zelf heeft geopenbaard. Het is onze plaag omdat wij één lichaam zijn. De priester zal de plaag bekijken "en hij zal de plaag bezien; wanneer dan blijkt, dat de plaag op de wanden van het huis zit als groenachtige of roodachtige kuiltjes, die dieper schijnen te zitten dan de wand" (vs. 37). Groenachtig is de werkzaamheid van de schepping, het levende vlees. Roodachtige kuiltjes is het beeld van het bederf. Na zeven dagen het huis te hebben gesloten, constateert de priester – *"want de lippen van de priester bewaren kennis en uit zijn mond zoekt men onderricht in de wet"* (Mal. 2:7) – *"dat de plaag zich op de wanden van het huis heeft uitgebreid, dan zal de priester gebieden, de stenen waarop de plaag zit, eruit te halen"* (vergelijk 1 Kor. 5:2 en 7)... *"Het huis zal hij van binnen rondom laten afschrappen"*... *"Maar indien de plaag opnieuw in het huis uitbreekt, nadat men de stenen uitgebroken en het huis afgeschrapt heeft en nadat het bepleisterd is, en de priester komt en beziet het en het blijkt, dat de plaag zich in het huis heeft uitgebreid, dan is het een kwaadaardige melaatsheid in het huis: het is onrein"* (Lev.14:37-44). Merk op dat de priester niets meer doet nadat hij heeft vastgesteld, dat het huis aangetast is door een kwaadaardige melaatsheid. Toen er nog maar enkele stenen aangetast waren, beveelt hij ze er uit te breken. Maar nu wordt er in vers 45 gezegd: *"Dan zal men het huis omverhalen"*. Er wordt niet gezegd, wie het afbreekt. Alleen het feit wordt meegedeeld. Maar één ding is zeker: Aan wie het huis toebehoorde woont er niet meer in.

Wat zal er daarna mee gebeuren? De tweede Timotheüs brief geeft het antwoord. Deze brief volgt op de eerste, waar de Gemeente is voorgesteld als de pilaar en grondslag van de waarheid (1 Tim. 3:15). Maar in de tweede wordt dit huis vergeleken met een groot huis, waar allerlei soorten vaten zijn. Hier wordt het bevel gegeven aan de getrouwe: *"Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid"* (2 Tim. 2:19). En ook: *"Maar ontvlucht de begeerten van de jeugd en jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart"* (vs. 22).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1954-141](#)

Titel: [La sainteté sied à ta maison](#)